

Vilniaus universitetas nuėjo ilgą, vingiuotą ir dažnai sudėtingą raidos kelią. Ne kartą uždarytas, universitetas vis prisikeldavo naujam gyvenimui ir tapdavo vis stipresnis. Skirtingos epochos mesdavo universitetui naujų iššūkių ir atnešdavo naujų laimėjimų, tačiau per visą istoriją Vilniaus universitetą apibūdino viena bendra savybė: universitetas buvo pirmaujanti mokymo įstaiga regione.

Ši paroda skirta Lietuvoje kiek mažiau žinomam, bet reikšmingam Vilniaus universiteto istorijos etapui – Stepono Batoro universiteto Medicinos fakulteto istorijai 1919–1939 metais.

Po Pirmojo pasaulinio karo susidarė palankios sąlygos susiformuoti modernioms tautinėms valstybėms: 1918 m. valstybingumą paskelbė Rusijos imperijos priespaudoje buvusios tautos, tarp jų Lietuva ir Lenkija. Abiejų tautų nepriklausomybės siekiai susidūrė, tiek lietuviai, tiek lenkai neįsivaizdavo savo valstybių be Vilniaus. Galiausiai 1919–1939 m. Vilniaus kraštas ir Vilniaus miestas įėjo į Lenkijos Respublikos sudėtį.

Vienas didžiausių to meto mokslinių iššūkių buvo dar 1832 m. caro valdžios uždaryto senojo universiteto atkūrimas. Juzefas Piłsudskis (Józef Piłsudski) ir kiti universiteto atkūrimo iniciatoriai vadovavosi romantiniu požiūriu, kad toks aktas atkurtų istorinį teisingumą, simbolizuotų laisvos tautos pergalę prieš Rusijos priespaudą ir primintų senąją Abiejų Tautų Respublikos (ATR) kultūrą. Taigi Vilniuje nuo 1919 m. pradėjo veikti Stepono Batoro universitetas (SBU), atgaivinęs ir tęsęs senojo Vilniaus universiteto tradicijas

Tačiau universiteto kūrėjams veikiai tapo aišku, kad vien gražių vizijų nepakanka. Praėjus daugiau nei šimtui metų nuo senojo universiteto uždarymo daug kas pasikeitė. Po ATR padalijimų Vilniaus kraštas atiteko itin atsilikusiai carinei Rusijai. Mieste nebuvo užtikrintas visuotinis elektros tiekimas, nebuvo sukurta efektyvi centralizuota vandentiekio bei nuotekų surinkimo sistema. Pirmojo pasaulinio karo nualinto miesto padėtis buvo apgailėtina: Vilnius buvo nuniokotas ir apleistas. Rūsti realybė universiteto kūrėjams metė didžiulį iššūkį, kurį įveikti buvo galima tik sutelkus visas intelektualines, politines bei finansines pajėgas. Pirmiausia siekta suformuoti tinkamą mokslui pastatų fondą ir išspręsti personalo problemas. Greitai suvokta, kad, be humanitarinių, socialinių, matematikos, gamtos ir kitų mokslų specialistų, būtina ruošti ir gydytojus.

Medicinos fakultetas susidūrė su tokiomis pačiomis problemomis kaip ir kiti fakultetai. Naujai įkurtoms Medicinos fakulteto katedroms ir klinikoms teko dirbti apleistuose didikų rūmuose, vienuolynuose, buvusiose gydymo įstaigose. Neurologijos ir I vidaus ligų klinikos įsikūrė buvusioje Šv. Jokūbo špitalėje (ligoninėje). Chirurgijos, II vidaus ligų, pediatrijos, otolaringologijos, akių ligų, dermatologijos klinikos atidarytos Antakalnyje, buvusioje karo ligoninėje. Senamiestyje, Radvilų gatvėje (ul. Bogusławska), veikė Akušerijos-ginekologijos klinika. Anatomijos katedra įrengta dabartinio Chemijos fakulteto pietiniame sparne Naugarduko gatvėje (ul. Nowogrodzka).

SBU profesorių patirtis ir išradingumas labai pravertė gerinant fakulteto darbo sąlygas. Jau pirmaisiais metais chirurgas Kornelis Micheida (Kornel Michejda, 1887–1960) ir vidaus ligų specialistas Aleksandras Januškevičius (Aleksander Januszkiewicz 1872–1955) atliko kapitalinį buvusios Antakalnio karo ligoninės remontą ir aprūpino jas pagal to meto standartus.

Uniwersytet Wileński przeszedł długą, krętą, a często też skomplikowaną drogę rozwoju. Niejednokrotnie zamknięty, ciągle odradzał się, a trudne doświadczenia tylko go wzmacniały. Różne epoki stawiały przed uczelnią coraz to nowe wyzwania i przynosiły coraz większe sukcesy. W ciągu całej historii Uniwersytetu Wileńskiego jedna rzecz pozostawała niezmienna – uczelnia była najważniejszą instytucją edukacyjną w regionie.

Niniejsza wystawa przedstawia nieco mniej znany, ale znaczący w historii Uniwersytetu Wileńskiego etap, czyli dzieje Wydziału Medycznego Uniwersytetu Stefana Batoro w latach 1919-1939.

Po I wojnie światowej powstały sprzyjające warunki do uformowania się współczesnych państw narodowych. W 1918 r. niepodległość ogłosiły narody, które znajdowały się w niewoli Imperium Rosyjskiego, wśród nich także Litwa i Polska. Dążenia niepodległościowe obydwu narodów zderżyły się, zarówno Litwini, jak i Polacy nie wyobrażali sobie swoich państw bez Wilna. Ostatecznie w latach 1919-1939 Wileńszczyzna i m. Wilno znalazły się w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

W owym czasie jednym z największych wyzwań naukowych było odrodzenie starego uniwersytetu zamkniętego przez władze carskie jeszcze w 1832 r. Józef Piłsudski i inni inicjatorzy odtworzenia uczelni kierowali się podejściem romantycznym, traktując jego odrodzenie jako swoiste przywrócenie sprawiedliwości historycznej, symbol zwycięstwa narodu nad zaborczym uciskiem ze strony Rosji, a także przypomnienie dawnej kultury Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Dzięki tym wysiłkom w 1919 r. w Wilnie zaczął działać Uniwersytet Stefana Batoro (USB), który odrodził i kontynuował tradycje dawnego Uniwersytetu Wileńskiego.

Wkrótce znaczne wizje odrodzicieli Uniwersytetu zderżyły się z trudną rzeczywistością. Po upływie ponad stu lat od zamknięcia starego Uniwersytetu zaszły bardzo duże zmiany. Po rozbiorach Rzeczypospolitej Obojga Narodów Wileńszczyzna znalazła się pod panowaniem zacofanej Rosji carskiej. W momencie reaktywacji uczelni miasto ciągle nie było zaopatrzone w energię elektryczną, brakowało efektywnego zcentralizowanego systemu wodociągów oraz systemu kanalizacji. Sytuacja zdezastrowanego w wyniku I wojny światowej miasta była godna pożałowania, Wilno było spustoszone i opuszczone. Surowa rzeczywistość była ogromnym wyzwaniem dla założycieli Uniwersytetu, a sprostanie mu wymagało połączenia wszystkich wysiłków intelektualnych, politycznych oraz finansowych. W pierwszej kolejności należało stworzyć zasób budynków akademickich nadających się do prowadzenia zajęć oraz rozwiązać problemy kadrowe. Szybko stało się jasne, że oprócz specjalistów nauk humanistycznych, społecznych, matematyki i przyrody oraz innych należy kształcić także lekarzy.

Wydział Medyczny miał takie same problemy jak i pozostałe jednostki dydaktyczne uczelni. Nowo utworzone katedry oraz kliniki Wydziału Medycznego funkcjonowały w zaniedbanych pałacach szlacheckich, klasztorach, byłych placówkach leczniczych. Klinika Neurologii oraz I Klinika Chorób Wewnętrznych osiadły w szpitalu im. Św. Jakuba. Klinika Chirurgii, II Klinika Chorób Wewnętrznych, Pediatrii, Otolaryngologii, Chorób Ocznych oraz Dermatologii znalazły swoje siedziby w byłym szpitalu wojskowym na Antokolu. Przy ul. Radvilų (ul. Bogusławska) funkcjonowała Klinika Ginekologiczna, zaś Katedra Anatomii została urządzona w południowym skrzydle obecnego Wydziału Chemii przy ul. Naugarduko (ul. Nowogrodzka).

Netrukus įsteigti nauji Medicinos fakulteto padaliniai. 1924 m. dabartinių M. K. Čiurlionio ir K. Donelaičio gatvių (ul. Zakretowa ir ul. Objazdowa) sankryžoje įkurtas didelis Farmakologijos padalinys prie Medicinos fakulteto. Padalinys turėjo turtingą muziejų, kurio išlikusių eksponatų dalis iki šiol saugoma Vilniaus universiteto Medicinos fakultete. Iš Varšuvos į Vilnių, Vasaros gatvę (ul. Letnia), 1930 m. persikėlė neurologo, citoarchitektonikos pradininko Maksimiliano Rozės (Maksymiliana Rose, 1883–1937) vadovaujamas Galvos smegenų tyrimų institutas. Iš Šv. Jokūbo ligoninės ten pat perkeltos ir Neurologijos klinikos. Po J. Pilsudskio mirties šiame institute tirtos ir jo smegenys. 1938 m. buvo paskelbtos tyrimo išvados ir pagal to meto tendencijas išleistas šis tyrimą aprašantis albumas su nuotraukomis. Vienas iš albumo egzempliorių ir šiandien saugomas VU Medicinos fakultete Medicinos istorijos muziejuje. Apie 1928 metus tuometinio dekaną Mykolą Reicherio (Michał Reicher, 1888–1973) iniciatyva pradėtas statyti Collegium Anatomicum – naujas to meto standartus atitinkantis anatomikumas. 1934 m. baigus darbus labai pagerėjo teorinių medicinos mokslų mokymo sąlygos. Anatomikumas savo funkcionalumu tebina ir šiandien.

Metams bėgant Medicinos fakulteto mokslininkų veiklos reikšmė Vilniaus miestui ir regionui didėjo. Nuo 1925 m. fakulteto higienistai Kazimieras Karafa-Korbutas (Kazimierz Karaffa-Korbutt, 1868–1935) ir Aleksandras Safarevičius (Aleksander Safarewicz, 1876–1936) ėmė vadovauti miesto maisto tyrimų laboratorijai. Nuo 1927 metų SBU Medicinos fakultetas ėmė rengti papildomus kvalifikacijos kursus miesto gydytojams. 1933 metais fakulteto gydytojai dirbo maždaug pusėje miesto ligoninių, poliklinikų ir kitų su sveikatos apsauga susijusių institucijų. Fakulteto mokslininkai tyrė miesto vandens telkinius, gyvenamąją aplinką, teikė higienines rekomendacijas Vilniaus miesto magistratui, lankė mokyklas. Be to, jie kovojo su epidemijomis, rengė sanitarines akcijas kaimuose, mokė gyventojus asmens higienos įpročių, tvarkingo ūkininkavimo.

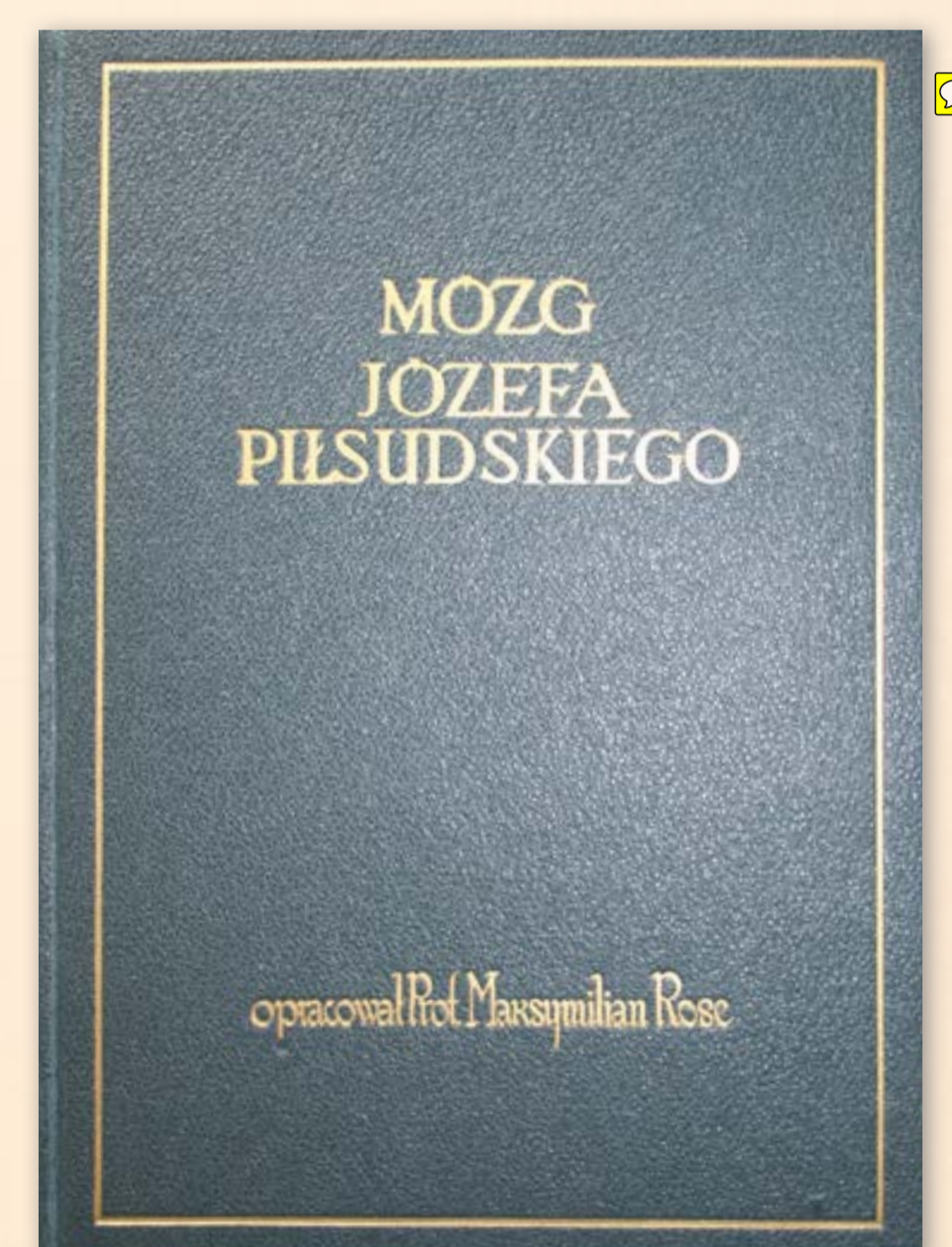
Nors Stepono Batoro universiteto kūrėjų planuose svarbiausia vieta teikta humanitariniams ir socialiniams mokslams, universitetas orientuotas į kultūrą, ilgainiui didelio populiarumo susilaukė praktiniai mokslai, tokie kaip medicina. Ekonominio sunkmečio metais ir vėliau medicina tapo prestižine specialybe. Augo studentų skaičius. Medicinos fakultete dirbo didelė viso universiteto mokslininkų dalis – 1937–1938 m. čia dirbo 21 profesorius ir 10 docentų, t. y. apie ketvirtadalis viso universiteto mokslinio personalo.

XX a. 4 dešimtmečio antroje pusėje numatyta steigti naujas klinikas. Viena iš pirmųjų klinikų, reikalavusių perkėlimo, buvo Mariano Jakovickio (Marian Jakowicki, 1885–1940) vadovaujama Akušerijos ir ginekologijos klinika. Tačiau sunkios ekonominės sąlygos neleido iš karto imtis realių darbų. Statybos pradėtos tik 1938 m. ir nebuvo baigtos, nes 1939 m. kilęs Antrasis pasaulinis karas pakeitė visas politines realijas ir užbaigė Stepono Batoro universiteto, o kartu ir Medicinos fakulteto raidos laikotarpį.

Došwiadczenie i pomyslowosc profesorow USB okazaly sie kluczowe w usprawnianiu warunkow pracy. Juz w pierwszym roku chirurg Kornel Michejda (1887-1960) oraz specjalista od chorob wewnetrznych Aleksander Januszkiewicz (1872-1955) dokonali kapitalnego remontu bylego szpitala wojskowego na Antokolu i urzadzili go zgodnie z obowiazujacymi w owczes standardami.

Wkrótce powstały nowe filie Wydziału Medycznego. W 1924 r. na skrzyżowaniu obecnych ulic Čiurlionio i Donelaičio (ul. Zakretowa i ul. Objazdowa) powstała duża Filia Farmakologii Wydziału Medycznego, która posiadała również bogate muzeum, zachowana część eksponatów znajduje się obecnie na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Wileńskiego. W 1930 r. z Warszawy do Wilna przeniósł się Instytut Badań Mózgu pod kierownictwem neurologa, pioniera w sferze cytoarchitektoniki Maksymiliana Rose (1883-1937), placówka miała siedzibę przy ul. Vasaros (ul. Letnia). Ze szpitala św. Jakuba została tam przeniesiona także Klinika Neurologii. Po śmierci J. Piłsudskiego w tym instytucie był badany mózg Marszałka. Wyniki badań zostały opublikowane w roku 1938, zgodnie z ówczesnym trendem wydano także specjalny album ze zdjęciami. Jeden z albumów do dziś przechowywany jest w Muzeum Historii Medycyny Wydziału Medycznego Uniwersytetu Wileńskiego.

Około 1928 r. z inicjatywy ówczesnego dziekana Michała Reichera (1888-1973) rozpoczęto budowę Collegium Anatomicum, które odpowiadało najwyższym ówczesnym standardom w tej dziedzinie. Po zakończeniu budowy w 1934 r. warunki wykładowe medycznych nauk teoretycznych znacznie się poprawiły, a budynek Anatomicum swoją przemyślaną funkcjonalnością zadziwia także dzisiaj.

Z biegiem lat zwiększało się znaczenie działalności naukowców Wydziału Medycznego dla Wilna i regionu. Od 1925 r. higienieści Wydziału Kazimierz Karaffa-Korbutt (1868-1935) oraz Aleksander Safarewicz (1876-1936) kierowali miejskim laboratorium badań żywności. Od 1927 r. Wydział Medyczny Uniwersytetu Wileńskiego zaczął organizować dodatkowe kursy kwalifikacyjne dla lekarzy miasta. W 1933 r. lekarze Wydziału pracowali w połowie szpitali, przychodni oraz innych instytucjach medycznych miasta. Naukowcy Wydziału badali jakość wody w zbiornikach wodnych, prowadzili inne badania środowiska, udzielali rekomendacji z dziedziny higieny magistratowi m. Wilna, odwiedzali także szkoły. Oprócz tego, zwalczali epidemie, organizowali akcje sanitarne, uczyli mieszkańców zasad współczesnej higieny osobistej, a także zastosowania zasad higieny w prowadzeniu gospodarstwa domowego.

Pomimo tego, że w planach założycieli Uniwersytetu Stefana Batoro pierwszorzędne miejsce zajmowały nauki humanistyczne i społeczne, a sama uczelnia była ukierunkowana na kulturę, to z biegiem czasu bardzo popularne stały się kierunki praktyczne, takie jak medycyna. W trudnym okresie kryzysu gospodarczego, a także w latach późniejszych, medycyna stała się prestiżową specjalnością, a liczba studentów ciągle rosła. Na Wydziale Medycznym pracowała spora część naukowców Uniwersytetu – w latach 1937-1938 – 21 profesorów i 10 docentów, tzn. ok. jednej czwartej całego kadry naukowej uczelni.

W drugiej połowie lat 30. XX w. przewidziano tworzenie nowych klinik. Jedną ze spraw priorytetowych stała się konieczność przeniesienia do nowej siedziby Kliniki Ginekologicznej, kierowanej przez Mariana Jakowickiego (1885-1940). Jednak trudności finansowe nie pozwoliły na podjęcie szybkich działań, budowę nowej siedziby rozpoczęto dopiero w roku 1938. Inwestycja nie została jednak ukończona, prace przerwał bowiem wybuch II wojny światowej, która zmieniła całą rzeczywistość polityczną i zakończyła okres rozwoju USB, w tym także Wydziału Medycznego.

Dziedzictwo Wydziału Medycznego USB jest imponujące. W okresie międzywojennym w Wilnie wykształciło się i pracowało całe pokolenie znanych naukowców. Wyjątku nie stanowili także lekarze USB. W swoich wspomnieniach opisują oni pracę w Wilnie jako najpiękniejsze lata swego życia. Znany w Europie anatom-antropolog Wydziału Medycznego prof. Michał Reicher wespół z kolegą anatomem pochodzenia litewskiego Witoldem Sylwanowiczem (1901-1975) pozostali w Wilnie i w latach wojny kształcili studentów na tajnym Wydziale Medycznym. W 1931 r. W. Sylwanowicz razem z M. Reicherem brali udział w ekshumacji i rekonstrukcji anatomicznej prochów Barbary Radziwiłłówny, Elżbiety Habsburżanki oraz Aleksandra Jagiellończyka w Katedrze Wileńskiej, ponadto badali wileńską i trocką społeczność Karaimów. Długie lata pracy poświęcili Wilnu higieniści K. Karafa-Korbut, A. Safarewicz, a także pediatra W. Jasiński (1899-1936), neurolog St. Władyczko (1878-1936) i wielu innych.

Jedną z najbardziej rozpowszechnionych w Wilnie w okresie międzywojennym chorób była gruźlica. Największą śmiertelność z jej powodu zanotowano w latach dwudziestych. Dzięki szczepieniom BCG z inicjatywy W. Jasińskiego oraz S. Bagińskiego (1892-1969) w ciągu dziesięciolecia międzywojennego osiągnięto znaczące wyniki w walce z chorobą. Bezsporną zasługą wileńskich lekarzy była rozpoczęta już w owym czasie walka z rakiem. W 1931 r. wileński onkolog Kazimierz Pelczar (1894-1943) razem z kolegami utworzył przy ul. Połocko (ul. Połocka) jeden z największych w Europie Zakład Lecznico-Badawczy dla Chorych na Nowotwory.

Ogółem na Wydziale Medycznym zostało utworzonych 27 filii, w tym 13 katedr teoretycznych i 12 klinik. Większość klinik po nieznacznych rekonstrukcjach funkcjonowała także po II wojnie światowej. W okresie 1925-1938 dyplomy lekarskie otrzymało 1300 absolwentów. Na Wydziale Medycznym USB zostało powstało ponad 1500 publikacji naukowych, w tym ok. 13% wydanych za granicą, 21% w Wilnie i ok. 65% w różnych miastach Polski. Na Wydziale obroniono 80 dysertacji doktorskich i 20 habilitacyjnych dysertacji doktorskich. Przygotowano 13 oryginalnych podręczników, dotyczących 10 różnych dziedzin naukowych.

Wydział Medyczny na długo został najważniejszą szkołą kształcąca medyków w regionie. Wielu lekarzy pracujących już po wojnie zdobyło wykształcenie na Wydziale Medycznym USB. Po II wojnie światowej medycy z USB pracowali w całej Polsce, m.in. w Gdańsku, Toruniu, Warszawie, Łodzi, Białymstoku, Krakowie, Lublinie oraz Szczecinie.

Wileńszczyźnie przypadło w udziale przeżycie wielu skomplikowanych perypetii politycznych, jednak w historii Wydziału Medycznego możemy znaleźć wiele pięknych przykładów humanizmu. Chirurg Kornel Michejda w swoich wspomnieniach opisuje współpracę z litewskim lekarzem Danieliusem Alseiką (1881-1936). Na początku brakowało wzajemnego zaufania, jednak przysięga Hipokratesa oznaczała dla K. Michejdy znacznie więcej niż różnice poglądów narodowościowych bądź politycznych, dlatego dwaj lekarze, Litwin i Polak, wspólnie ratowali życie chorego dziecka narodowości rosyjskiej.

Uniwersytet Stefana Batorego to ważna część wspólnego polsko-litewskiego dziedzictwa historycznego, zaś działalność ówczesnej kadry Wydziału Medycznego ma duże znaczenie dla Litwy i Polski. Dzisiaj cieszymy się z tego, że możemy zapisać nową kartę historii spoglądając na dorobek medycyny wileńskiej w okresie międzywojennym.

Opracowanie: Dr. Aistis Žalnora; Irma Kušėliauskaitė; Muzeum Historii Medycyny Uniwersytetu Wileńskiego.

Stepono Batoro universiteto Medicinos fakulteto palikimas – įspūdingas. Tarpukario Vilniuje subrendo ir dirbo visa žymių mokslininkų karta. Ne išimtis ir Stepono Batoro universiteto gydytojai. Savo atsiminimuose jie aprašo savo darbą Vilniuje kaip gražiausius gyvenimo metus. Europoje gerai žinomas Medicinos fakulteto anatomas-antropologas prof. Mykolas Reicheris kartu su kolega lietuvių kilmės anatomu Vitoldu Sylvanovičiumi (Witold Sylwanowicz, 1901–1975) liko Vilniuje ir karo metais mokė studentus pagrindiniame Medicinos fakultete. 1931 m. V. Sylvanovičius kartu su M. Reicheriu stabilizavo ir rekonstravo Vilniaus arkikatedroje rastus Barbaros Radvilaitės, Elžbietos Habsburgaitės ir Aleksandro Jogailaičio palaikus, antropologiškai tyrė Vilniaus ir Trakų karaimus. Ilgus darbo metus Vilniui paskyrė higienistai K. Karafa-Korbutas, A. Safarevičius, pediatras V. Jasinskis (Wacław Jasiński 1899–1936), neurologas St. Vladyčka (Stanisław Władyczko, 1878–1936) ir daugelis kitų.

Viena labiausiai paplitusių ligų tarpukario Vilniuje buvo tuberkuliozė. Itin didelis mirtingumas nuo jos buvo 3-iam dešimtmetyje. Tačiau V. Jasinskio ir S. Bagiškio (Stefan Bagiński, 1892–1969) iniciatyva pritaikius BCG vakcinaciją per dešimtmetį pasiekta reikšmingų rezultatų. Neginčijamas Vilniaus gydytojų nuopelnas buvo jau tuo metu pradėta kova su vėžiu. 1931 m. Vilniaus onkologas Kazimieras Pelčaras (Kazimierz Pelczar, 1894–1943) kartu su kolegomis Połocko gatvėje (ul. Połocka) sukūrė vieną didžiausių Europoje Vėžio sergančių tyrimo ir gydymo įstaigą (Zakład Lecznico-Badawczy dla Chorych na Nowotwory).

Per visą laikotarpį Medicinos fakultete buvo įsteigti 27 padaliniai: 13 teorinių katedrų ir 12 klinikų. Dauguma klinikų jas kiek perdarius sėkmingai veikė ir po II pasaulinio karo. Nuo 1925 iki 1938 metų mediko diplomus gavo 1300 absolventų. Stepono Batoro universiteto Medicinos fakultete paskelbta daugiau kaip 1500 mokslo publikacijų, iš kurių apie 13 proc. buvo išleistos užsienyje, 21 proc. Vilniuje ir apie 65 proc. įvairiuose Lenkijos miestuose. Fakultete apginta 80 daktaro disertacijų ir 20 habilitacinių daktaro disertacijų. Parengta 13 originalių vadovėlių, 10 iš jų skirtųjų sričių.

Medicinos fakultetas ilgam tapo svarbiausia medikų rengimo mokykla regione. Iš vėlesnės, pokario, kartos gydytojų dažnas mokslus buvo baigęs Stepono Batoro universiteto Medicinos fakultete. Po II pasaulinio karo Stepono Batoro universiteto medikai plačiai pasklido Lenkijoje: Gdanske, Torunėje, Varšuvoje, Lodzėje, Balstogėje, Krokuvoje, Liubline, Ščecine.

Vilniaus kraštui teko pergyventi sudėtingas politines peripetijas, visgi Medicinos fakulteto istorijoje galime rasti gražių humanizmo pavyzdžių. Chirurgas Kornelis Micheida atsiminimuose aprašo bendradarbiavimo su lietuvių gydytoju Danieliumi Alseika (1881–1936) atvejį. Iš pradžių į bendrą darbą žiūrėta nepatikliai. Tačiau K. Micheidai Hipokrato priesaika buvo aukščiau nei tautinių ar politinių požiūrių skirtumai, todėl du gydytojai, lietuvis ir lenkas, ėmėsi gelbėti sergantį rusų tautybės vaiką.

Stepono Batoro universitetas – svarbi bendro Lenkijos ir Lietuvos istorinio paveldo dalis, o to meto Medicinos fakulteto personalo veikla reikšminga Lietuvai ir Lenkijai, todėl šiandien džiaugiamės galėdami atversti naują istorijos puslapį ir dar sykį pažvelgti į tarpukario Vilniaus mediciną.